

DOROTHY
KOOMSON

Moteris,
kurią jis
mylėjo

– Ką? – paklausiau braukdamasi nuo veido šlapias juodų plaukų sruogas.

Jis šyptelėjo ir papurtė galvą.

– Nieko. Dar susitiksim.

Gūžtelėjau.

– Visko gali būti.

Tada apsisukau, kiek įkabindama pasileidau į stotelę ir kaip tik suspėjau į autobusą.

Autobusui važiuojant pro šalį, Džekas stovėjo toje pačioje vietoje ir man mojo.

Vangiai jam šyptelėjusi, įbedžiau žvilgsnį į priekinį autobuso langą ir ėmiau galvoti apie tai, kur važiuoju, tolyn nuo tos vietos, kur susitikome.

– Kraujospūdis tebekrenta, stipri tachikardija.

*Kodėl man prieš akis šmėstelėjo tik dalis gyvenimo? O kur visa kita?
Ar likusi nieko nereiškia?*

– Jai reikia daugiau skysčių.

Ar visas mano gyvenimas – tai Džekas?

– Neužčiuopiu pulso!

2008-ųjų liepa

– Ar tu nuo mūsų kažką slepi, Libe Rabvena? – paklausė Paloma, kai baigusi ypač baisią depiliavimo vašku procedūrą grįžau į personalo kambario prieglobstį.

Kai Paloma tai ištarusi sustabdė mane tarpduryje, tebedrebėjau vildamasi, kad šiąnakt nepakirsiu iš miego susapnavusi depiliavimą. Ji buvo mano viršininkė ir vadovavo „Si Pur“ – aukščiausios klasės grožio salonui, skirtam norintiesiems pagražėti tiek vidumi, tiek išore.

Šalia jos, nelyginant baltomis uniformomis vilkinčių švarutėlių, įdegusių ir drėkinamuoju kremu įsitrynusių kareivių greta, stovėjo Inesa, Sandra, Eimė ir Vera – kitos kosmetologės, kaip ir aš, gyve-

nančios vien tam, kad stiprintų „Si Pur“ salono įvaizdį. Jos visos žvelgė į mane tarsi kažko laukdamos, o aš, apimta blogos nuojautos, staiga žingtelėjau atgal. Sprendžiant iš tų žvilgsnių, jos tikriausiai paruošė kokią nors staigmeną. O aš staigmenų nemėgau. Man visuomet patiko iš anksto žinoti, kas bus.

– Rodos, ne, – nedrąsiai atsakiau.

Pastaruuju metu mano gyvenimas nebuvo labai įdomus. Nuo bendradarbių nuslėpiau tik tai, kad vakar, pervedusi įmoką už automobilį, pamečiau banko kortelę. Laimė, spėjau ją užblokuoti, kol niekas nespėjo ja pasinaudoti. Nepasakiau joms to, nes... Na, kam to reikia? Užtat papasakojau apie mašiną, kuri turėtų būti man pristatyta kitą savaitę.

– Na, o ką dabar pasakysi? – vėl paklausė Paloma ir visoms penkioms, tarsi iš anksto susitarusioms, žingtelėjus į šalį pamačiau tamsiai raudonų ir rausvų rožių puokštę.

Įsistebeilijau į gėles, neįtikėtinais kvapniais, švelniais kaip akso-
mas žiedlapiais, ir į brangią plačiu raudonu kaspiniu perrištą stiklinę vazą, drauge su kuria, matyt, jos ir buvo pristatytos.

– Ar gėlės man? – pasiteiravau.

– Taip, – atsakė Paloma, nė neslėpdama pavydo gaidelės. – Ją ką tik atnešė.

– Šit kaip... – suglumau.

Nė nenutuokiau, kas apskritai galėtų atsiųsti man gėlių, ir dar tokių puikių. Priėjusi ištiesiau ranką į baltą keturkampį voką, įspraustą į metalinį laikiklį puokštės viduryje. Ant voko buvo užrašytas mano vardas ir mūsų grožio salono adresas.

– Ir kas tas Džekas? – man dar nespėjus paliesti kortelės paklausė Paloma.

Nenustebau, kad ji perskaitė, kas parašyta ant kortelės, – visuomet taip elgiasi. Paloma neslėpė mananti, kad pirma turi apžiūrėti viską, kas atvežama į saloną, net jei siuntinys skirtas asmeniškai vienai kuriai nors iš mūsų. Toms, kurios drįsdavo skųstis, ji primygtinai paaiškindavo, kad tai vadybininkės privilegija: pamėgintum ne tik vadovauti grožio salonui, bet dar atlikti visa

kita už tokį atlyginimą, kokį ji gauna, argumentuodavo Paloma, tai suprastum, kad nusipelnei šio tokio priedo. Ir nė viena iš mūsų nedrįsdavo užsiminti, kad tai, ką ji padarė, beveik prilygsta vagystei.

– Vyras, su kuriuo susipažinau, – atsakiau traukdama iš voko kortelę.

„Nepasakei man savo vardo, bet radau šitą ir pamaniau, jog tai – likimas. Paskambink. Džekas.“ Kortelės apačioje buvo užrašytas jo telefono numeris.

Iš voko išėmiau ir pamestą savo banko kortelę. Ak... Matyt, ji iškrito, kai iš rankinės traukiau autobuso bilietą. Štai kodėl jis šaukė mane, kai bėgau į autobusą: kelias pirmąsias akimirkas ketino man ją grąžinti, o paskui suprato, kad tokia gera proga negali nepasinaudoti.

Tai nebuvo lemtis, tiesiog turėjau rankinės turinį susitvarkyti taip, kad tokių dalykų nenutiktų.

– Tokio paaiškinimo negana! Kur susipažinot? Kada? Kas jis toks? Kodėl atsiuntė tau gėlių? Ar ketini jam skambinti? – nors ir tvardydamosi apipylė mane klausimais Paloma. Jai patiko paslaptingi dalykai, o mintis apie paslaptį, susijusią su gėlių atsiuntusiu vyru, tikriausiai varė ją iš proto.

Paloma buvo stulbinamai graži. Tamsiais vešliais plaukais, kuriuos darbe susukdavo į praktišką kuodą, širdutės formos veidu, skaisčia tamsiai ruda oda ir ilgomis blakstienomis, tarsi apvadas gaubiančiomis kaštonines jos akis. Džekas jai patiktų. O ji tikriausiai patiktų jam. Gal ji Džekui ir nebūtų toks didelis iššūkis kaip aš, bet Paloma rastų su juo bendrą kalbą: ji iš prigimties jautė turinti teisę gauti ko panorėjusi, jai darė įspūdį pinigai ir tie, kurie jų turi. Jiedu puikiai vienas kitam tiktų.

– Turėtum jam paskambinti, – pasiūliau duodama Palomai baltą kortelę. – Jis tau patiktų: gerai atrodo, yra turingas. Vაžinėja sportiniu „BMW Z4“ ir segi šveicarišką „Tag Heuer“ laikrodį.

Paloma, galima sakyti, išplėšė man iš rankų kortelę ir išpūtusi akis į ją įsistebeilijo.

– Tikrai manai, kad turėčiau paskambinti? – atsainiai paklausė, nors žvilgsniu ryte rijo Džeko telefono numerį stengdamasi įsiminti, jei kartais apsigalvočiau.

– Tikrai. Jis tavo skonio.

Įsiminusi skaičius, Paloma pakėlė į mane akis ir prikando lūpą.

– Kokia šio laimikio vertė? – pasiteiravo. – Ko nori mainais?

Purtydama galvą nuėjau prie kriauklės ir iš spintelės po ja išėmiau stiklainį tirpios kavos, kurią slėpėme už baliklių ir švaros priemonių. (Jei pas mus būtų apsilankę „tyruoliai“, kuriems priklauso šis grožio salonų tinklas, tai sužinojė, kad tyrame personalo kambario prieglobstyje visą dieną nesiurbčiojame žaliosios arbatos ir nekramsnojame sėklų, tikriausiai būtų žado netekę ir, žinoma, būtų mus atleidę.)

– Nieko. – Numojau ranka ir priėjusi prie virdulio pateliūskavau jį norėdama įsitikinti, ar pakaks vandens vienam puodeliui. – Na, nebent norėčiau, kad pakviestum į vestuves, jei viskas sėkmingai susiklostys.

Išgirdusi žodį „vestuvės“, Paloma užsigalvojo – ji ėmė įsivaizduoti, kad matuojasi (seniai išsirinktą!) Veros Vang vestuvinę suknią, dedasi ant galvos tikrais deimantais nusagstyta diademą ir lengvai neša ore plevenantį ilgą baltą nuometą, išsiuvinėtą Svarovskio kristalais. Buvo aišku kaip dieną, kad ji niekada į savo vestuves nepakvies nė vienos iš mūsų, mirtingųjų. Paloma pakentė mus, nes visos puikiai dirbome, bet lūkuriavo geros progos: vos pačiupusi gražų ir turtingą sutuoktinį, ji tą pačią akimirką išeis ir neatsigręš. Laimėjusi aukso puodą, ji gatvėje tikriausiai praeitų pro mus apsimesdama, kad nė nežino, kas mes tokios.

Kuo daugiau apie tai galvojau, tuo ji man atrodė tinkamesnė Džekui.

– Sutarta, – šypsodamasi tarė Paloma ir ištiesė rankas į vazą.

– Bet gėles pasiliksiu, – pareiškiau.

Išpuoselėtais nagais sučiupusi apatinę vazos dalį kiek palaikė, bet, nors ir nenoriai, paleido. Matyt, nusprendė dar gausianti daugybę tokių gėlių iš to paties šaltinio.

* * *

Kodėl čia taip tylu?

Ir tamsu?

Ir ramu.

Vos prieš minutę buvo triukšminga, kaukė sirenos, šnekėjo žmonės, Džekas, rodos, laikė mane už rankos ir viskas vyko labai greitai.

Bent jau skausmas liovėsi.

Bet norėčiau žinoti, kodėl liovėsi ir visa kita.

Ar aš miegu?

Galbūt. Miegant neskauda. O aš nieko ir nenorėjau, tik miegoti.

Bet dabar noriu pabusti.

Kur jie visi?

Kodėl staiga likau viena?

– *Tu ne viena, – atsklinda žemas aksominis moters balsas. – Dar esu aš. Ir puikiai žinau, ką jauti.*

– Kas tu?

– *Ak, liaukis, Libe, juk žinai, kas esu.*

– Nežinau.

– *Žinai. Tu protinga moteris, todėl Džekas su tavimi ir gyvena. Nagi, gali numanyti.*

– Ne, negali būti. Tu negali būti...

– Atgaivinome ją, tik ar ilgam. Turi spausti pedalą iki dugno, kitaip ji neišgyvens.

– Pamėginsiu, betgi visur spūstys. Niekas nejuda, nes judėti nėra kur.

– Lašinu jai skysčius, nežinau, ar ilgai padės.

2008-ųjų liepa

– Kaip šmaikštu – duoti mano telefono numerį savo viršininkei, – tarė Džekas man priėjus prie pastato, kuriame dirbu.

Jis stovėjo atsirėmęs į sieną ir laikė rudą kartoninį padėklą su dviem baltais popieriniais puodeliais kavos, tarp jų pūpsėjo baltas maišelis.

Aštunta ryto. Pasaulis nušvitęs, o Londone, žinoma, jau prasidėjusi visuotinė skuba: pro pastatą stikliniu fasadu, kuriame įsikūręs „Si Pur“ grožio salonas, Kovent Gardeno gatvės gale, plūdo transporto srautas, vieni žmonės traukė į pastatus, kiti – į metro stotelę už kampo. Į darbą visuomet ateidavau anksti, kad netektų dirbti iki vėlumos, mat kelias namo man tolimas. Be to, tikėjausi rytoj galėsianti išeiti anksčiau, nes bus atvarytas mano automobilis.

– Atsitiktinai buvai netoliese? – paklausiau Džeko.

– Ne. Atėjau tavęs sugundyti prisėsti ant suoloelio ir kartu su manimi išgerti kavos, suvalgyti po sluoksniuotos tešlos ragelį. Ir, žinoma, padėkoti, kad davei mano numerį viršininkei.

– Ji tikrai tau paskambino? Mums ji taip ir nepasakė, skambino ar ne.

– Skambino.

– Ar pasimatymas pavyko?

– Ne, bent jau ne man.

– O aš nuoširdžiai tikėjausi, kad judu rasit bendrą kalbą.

– Ir radome. Pasirodo, mudu turime kelis bendrus pažįstamus, be to, ji linksma, protinga, ir, jei ne viena problemėlė, tikriausiai būčiau pakvietęs ją kur nors drauge nueiti.

– Na ką gi, – gūžtelėjau. – Gaila.

– Ar nenori sužinoti, kokia ta problemėlė?

Papurčiau galvą.

– Ne.

– Vis tiek pasakysiu: bėda ta, kad aš noriu pakviest į pasimatymą tave.

– Gerai, – sutikau.

Gražus Džeko veidas, tokiu ankstyvu metu atrodantis įtartinais žvaliais, nė nevirptelėjo.

– Eisi su manim į pasimatymą? Taip paprastai?

– Taip. Eisiu. Dabar. Nueisiu į parką, atsisėsiu ant suoloelio, suvalgysiu ragelį, išgersiu kavą, pavadinsim tai pasimatymu, ir viskas. Sutinki?

– O jei tau patiks? Kas bus, jei nutarsi, kad tau visai patinka šio blyškiaveidžio dėmesys, ir panorėsi vėl su manim susitikti? Kaip tai suderinsi su...

– Liaukis skubinęs įvykius. Ir nevadink savęs blyškiaveidžiu.

– Sutinku. Ar Soho parkas tiks?

Mėgau Ist Endą, žmones, jų gyvenimus, istorijas, nepaliojamai varinėjančias miesto gyslomis kraują ir verčiančias jį judėti pirmyn. Ši rytinė Londono dalis visai kitokia nei Braitonas. Ankstų rytą Braitone žingsniuojama pajūrio bulvaru ir galvos linktelėjimu sveikinamasi su tais, kurie vedžioja šunis, bėgioja ristele, kurie visą naktį linksminosi. Braitono pulsas, rodės, daug ramesnis už Londono, bet aš abu šiuos miestus vienodai mėgstu.

– Jaučiu, kad privalau elgtis pavyzdingai, kitaip nebaigsi drauge pusryčiauti, – tarė Džekas mums kertant Čaringo Kryžkelės kelią ir sukant link Maneto gatvės.

– Tai kam taip vargti? – atsakiau. – Tikrai nėra reikalo.

– Tu man įdomi. Nedaugelis mane sudomina.

Ir anksčiau susitikdavau su tokiais vyrais kaip Džekas. Ir daugybę kartų, nes kosmetologės uniforma, rodės, tarsi magnetas traukia vyrus, trokštančius draugės, bet ne moters. Jie nori, kad ji rūpintųsi jų išvaizda, vertintų dovanas ir egzotiškas keliones, reikiamą akimirką meiliai nusišypsotų, be to, jos nevalgintų menstruacijų skausmai, kojos būtų neplaukuotos ir dar – gink Dieve! – ji neturėtų savo nuomonės ir minčių, kurių jiems reikėtų klausytis. Paskutinis vyras, su kuriuo susitikinėjau, mažoje Afrikos valstybėje dirbantis diplomatu, paširpo sužinojęs, kad moteris, su kuria susipažino per vakarėlį, yra grožio terapijos specialistė, biochemijos mokslų daktarė, be to, kadaise užsiėmė moksline tiriamąja veikla. Tai supratu vos pažvelgusi jam į veidą: jis tikėjosi, kad suksiu aplink pirštą plaukų sruogą ir išpūtusi iš nuostabos akis klausysiuosi šnekų apie diplomatinę jo neliečiamybę ir apie tai, kokia šalies, kur jis dirba, padėtis. Nesitikėjo, kad paklausiu apie ekonominį stabilumą, kuri jo šaliai galėtų garantuoti vietinę naftos gavyba (bet užsiminiau apie tai tik todėl, kad sužinojęs, kokia mano profesija, diplomatas

ėmė elgtis su manimi labai arogantiškai), ir pasimatymui pasibai-
gus tuoj pat pasipustė padus.

Tokie vyrai kaip Džekas norėjo santykių ne su tikra moterimi,
o su susikurtu moters idealu. Galbūt todėl aš taip jį sudominau:
nebuvo nei gražutė, nei meilutė, o pasitaikius progai tapti „dama“
nepasinaudodavau ja ir visiškai neatitikau moteriškumo idealo, kurį
jis tikriausiai buvo susikūręs. Tai buvo iššūkis. Tokie vyrai kaip
Džekas labiau už kuklią moterį troško iššūkį metusios moters, ku-
rią reikia sutramdyti.

Tokią ankstyvą rytą daugumą Soho skvero suoločių buvo užėmę
neturintieji kur miegoti; ant takų mėtėsi panaudoti prezervatyvai
ir švirškštai. Tačiau man tai netrukdė, nes tai tik menki trūkumai,
o Soho skveras vis tiek dieviškas: nedidelis puoselėjamas tobulos
formos žalias brangakmenis, pasislėpęs nuolat skubančio miesto šir-
dyje. Dažnai ateidavau čia priešpiečių ir man patiko mintis pusry-
čiauti jame, nors ir nespėjusiame pasigražinti savo sudarkyto veido.

Pasidėjęs padėklą ant kelių, Džekas paklausė:

– Su cukrumi ar be jo?

– Nesvarbu, – pasakiau.

– Viena su cukrum, kita nesaldinta. Rinkis.

– Be cukraus.

Jis išėmė puodelį iš įdubos arčiau manęs ir padavė.

– Ir taip jau gana saldu, ar ne?

– Ar girdi, ką sakai? – paklausiau ir nuėmiau dangtelį, su malo-
numu siurbtelėjau šiltos putos.

– Ne taip dažnai, kaip turėčiau. Sutinku, tai ne itin vykusi pas-
taba.

– Ketinai laukti manęs, kol pasirodysiu? – pasmalsavau.

Jis paėmė baltą maišelį, jau išsiriebalavusį nuo sviestinių ragelių,
ir padavė man.

– Ne, Paloma sakė, kad dažnai ateini prieš aštuntą.

– Tu jos klausei?

– Taip. Negalėjau praleisti progos išsiklausinėti apie tave kuo
daugiau. Paloma apie tave kalbėjo vien gera. Sakė, kad puikiai at-

lieki savo darbą, nors iš pradžių planavai visai ne kosmetologės karjerą, be to, įtaria, kad kiti grožio salonai mėgina tave persivilioti. Ir dar ji man atskleidė tavo silpnybę kavai ir sviestiniams rageliams, nors ir žinai, kaip jie kenkia odai.

– Ji taip sakė? – paklausiau nustebusi ir labai patenkinta. – Kokia miela...

– Šnekėdama apie tave, Paloma neslėpė nei pasididžiavimo, nei švelnių jausmų.

– Ir nepyko, kad nepakvieteji jos į pasimatymą?

– Ne. Ji nejaučia jokio apmaudo. Kai paaiškinau, kad man patinki tu, pasiteiravo, ar neturiu nevedusių draugų. Suvedžiau ją su Devinu – turtingu amerikiečiu. Paloma jam patiks.

„Štai ir ji su Veros Vang suknią“, – pavydžiai pagalvojau. Žavėjauisi Paloma, nes ji žinojo, ko nori ir iš gyvenimo, ir iš meilės. Kartais apgailėstaudavau, kad nesu tokia susitelkusi kaip ji. Visada siekiau būti laiminga. Jei darbas neteikdavo pasitenkinimo, jei nesijausdavau laiminga, mėgindavau užsiimti kuo nors kitu, bet sulaukus trisdešimt ketverių būti laimingai jau buvo per mažai.

– Ar tu ambicingas, Džekai? – paklausiau.

Žvelgiau jam į veidą – taisyklingų bruožų, dailių, išpuoselėta oda, trykstantį sveikata, gražiai įdegusį. Džekas buvo neįtikėtinais dailaus sudėjimo, jo akys nuostabios, o lūpos... Moterys jo neabejotinai geidė, be to, sėdėdamas čia, gurkšnodamas kavą ir valgydamas ragelį, jis buvo tarsi kitas žmogus – visai ne kaip tas sutiktasis automobilių salone. Jis atrodė normalus. Mąslus, atsargus, dėmesingas. Prieš atsakydamas į klausimą, visada gerai pagalvoja. Jei būčiau sutikusi šį Džeką, tikriausiai nebūčiau pajutusi jam tokios antipatijos.

– Taip, tam tikra prasme. Ko nors užsimanęs, stengiuosi tai gauti, jei to norėjai paklausti.

– Kalbu ne apie tai. Klausiu, ar žinai, ko nori iš gyvenimo?

– Turi galvoje karjerą, šeimą ir pinigus?

– Taip. Bet ne tik. Man įdomu, ar sieki kokio nors didelio tikslo? Ar apskritai žinai, ko nori iš gyvenimo?

Suraukęs antakius, jis papurtė galvą.

– Maniau, kad žinau. Maniau, tikslą turiu. Bet jis prarado prasmę. Tuo metu atrodė, kad didysis mano gyvenimo siekis yra – tu tik paklausk! – būti laimingam.

– Nepasijutai?

– Ne, mat netrukus paaiškėjo, kad laimė neturėtų būti gyvenimo tikslas. Laimė turi būti gyvenimo kelionės dalis. Žinau, tokiame paviršutiniškame vaikinui kaip aš tai yra gili mintis, bet, patikėk, kalbu iš patirties: atidėti visa kita tik tam, kad pasiektum kažką, kas, tavo supratimu, padarys tave laimingą, iš tiesų reiškia, kad siekdamas to tikslo jausiesi nelaimingas, o jį pasiekus gali pasirodyti, jog tai, ko troškai, nesuteikė tokios laimės, kokios tikėjaisi.

– Tikrai gili mintis, – pasakiau.

– Savo seklumoje turiu ir daugiau išminties perlų.

Džekas pirštais persibraukė plaukus ir mano žvilgsnis užkliuvo už judančio jo riešo – 8:35.

– Atleisk, Džekai, bet man reikia į darbą.

Atsistojusi suglamžiau maišelį.

Jis taip pat pakilo nuo suolo. Įspūdingas jo stotas puikiai derėjo su tyliu parko žavesiu.

– Palydėsiu tave, – pasisiūlė žvilgsniu naršydamas skverą ir ieškodamas, kur išmesti mūsų šiukšles.

– Labai miela, bet nereikia. Nors buvau nusiteikusi kitaip, puikiai praleidau laiką ir gavau peno apmąstymams, bet... nenoriu tęsti mudviejų pažinties. Nelydėk manęs, antraip susitikimą baigsime kaip pasimatymą ir bus nemalonu, jei vėl mėginsi mane kur nors kviesti. Geriau apsiribokime šiuo mielu epizodu. Sutarta?

Jis kiek patylėjo. Mačiau, kad mėgina rasti tinkamą atsakymą, nes mano siūlymui aiškiai nepritaria.

– Žinai, būdamas su tavimi netenku žado. Suprantu, kad nesielgi taip tyčia, bet prieš praverdamas burną visuomet turiu pagalvoti, nes prikibsi prie kiekvieno apsimestinio ar dviprasmiško žodžio. – Jis atsiduso. – Gaila, kad nenori bendrauti. Bet vis tiek paskambinsiu ir vėl tave kur nors pakviesiu. Tikiuosi, ragelio nenumesi.

Prisiminsi tą trumpą akimirką, kai suteikiau tavo gyvenimui gilią prasmę, ir duosi man progą.

– Ar visada esi toks atviras? – paklausiau.

– Beveik niekada, – atsakė jis. – Bet aš tau paskambinsiu, nes širdyje viliuosi, kad sutiksi su manim praleisti laiką.

– Jau sakiau, visko gali būti. Lik sveikas.

– Sudie, – atsisveikino jis ir įdėmiai žvilgtelėjo man į lūpas. Tą žvilgsnį įsiminiau.

Tai privertė mane grįžtant į darbą galvoti apie jį ir apie laimę gyvenimo kelionėje.

– Tai Libė Bričam, trisdešimt šešerių, sužeista per avariją. Kad ją ištrauktume, teko supjaustyti automobilį. Ant kūno, galvos ir veido daugybė sumušimų ir plėštinių žaizdų, galimas smegenų sukrėtimas, nors nelaimės vietoje buvo sąmoninga, į dirgiklius reagavo. Kalbėdama negalėjo garsiai ištarti žodžių – tikriausiai dėl šoko sukeltos afonijos.

Kraujospūdis žemas. Pakeliui į ligoninę nuskausminus ištirtas dubuo, reagavo į gaivinimą, į lašinamus skysčius ir po penkių minučių atgavo sąmonę. Sulašintos dvi dozės epinefrino, 900 ml gelofusino ir du litrai paprasto fiziologinio tirpalo. Pilvas minkštas – galimas vidinis kraujavimas į pilvo ertmę, tikriausiai trūkusi blužnis. Sutuoaktinis Džekas Bričamas taip pat apžiūrimas antrame kabinete.

– Libe, ar girdi mane?

Taip, girdžiu, nereikia šitaip šaukti.

– Aš gydytoja Gulson. Esi ligoninėje. Mes tavimi pasirūpinsime.

Man į akis plieskia ryški šviesa. Ir kodėl žmonės taip elgiasi? Kodėl mėgina mane apakinti?

– Abu vyzdžiai jautrūs, paruoškite skenografą, pakvieskite plastikos chirurgus ir neurochirurgus. Kol bus atliekamas donoro ir recipiento kraujo grupių atitikimo testas, atneškite keturis maišelius nulinės grupės rezus minus kraujo. Taip pat reikės lašelinės su morfijumi.